

за гупата, ще ѝ хариже намидовото лозе на Маль-Тене, за дѣто го перняхъ съ ржжена тогава... афоресникътъ. А оная видишъ ли отъ дѣсно дѣто е на дебетата Стайка? Тя е Кара-Веловата дъщеря, най чорбаджийската. Исканъ ж петъ души отборъ ергене, но баща ѝ не ѝ дава... Държи ж за дамазджкъ, лалугерътъ недни... знайшъ, той прилича на лалугеръ... Иванъ Недѣлковия ще да ж грабне, отрѣзвамъ си язика. Ето ти тамъ и Рада Милкина; тя е пѣснопойка, като славейчето на нашата слива, но е нѣхра — тукъ да си остане. — Пó ми хванца очитѣ Димка Тодорова, дѣто стои до лавицата: гледай каква напѣта гиздосия, да бѣхъ ергенинъ азъ щѣхъ да ж земж — хай да ж дадемъ тебе. Очитѣ ѝ сж много хубави, да ж порази... До наша Дона стои Пѣвата мома. И тя е хемъ хубава, хемъ работна, дѣто се вика не пада долу отъ Донка наша. И тя е гласовита като Милкината Рада, а се смѣе, като лѣстовичка, слушай я само...

Тѣй исправена надъ Бойча, въ тъмнината, Цанковица наумѣваше сцената отъ „Божественна комедия“, видѣто Беатриче, въ ада, сочеше на Данте единъ по една обитателитѣ му и разказваше историята имъ.

Огняновъ кое слуша кое не това безкрайно дърдорение на булката; той бѣше цѣлъ погнѣхъ отъ артината, а не отъ тълкуванието ѝ. Пó-смѣлитѣ дѣвойки се вшутявахъ съ ергенитѣ, подзимяхъ ги лукаво и се заливаха съ весель смѣхъ. Тѣмъ отговаряхъ грѣмогласни кикотания отъ мъжка страна, дѣто се пуцахъ стрѣли противъ хлѣвустия полъ. Закачкитѣ, глумитѣ и вшутявкитѣ се сипяхъ като дъждъ; открититѣ смѣхове посрѣщахъ двумисленитѣ остроти, които искарвахъ руменина по най-опеченитѣ момински бузи. Цанко самъ зимаше участие въ веселбата; булка Цанковица шѣташе около гощавката; Донка ту ставаше, ту сѣдаше.

— Я стига сте се прѣвивали отъ смѣхъ, ами погѣйте пакъ, извика весело ступанката, която бѣше оставила Бойча,